

Arrest

nr. 52 784 van 9 december 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 8 januari 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 30 november 2009 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en het samenhangend bevel om het grondgebied te verlaten van 7 december 2009.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 oktober 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 november 2010.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter Ch. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. WEISGERBER, die *loco* advocaat M. LAZARUS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 12 maart 2009 dient de verzoekende partij een derde aanvraag om machtiging tot verblijf in, met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2 Op 24 september 2009 dient de verzoekende partij een vierde aanvraag om machtiging tot verblijf in, met toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet.

1.3 Op 30 november 2010 wordt voornoemde derde aanvraag van 12 maart 2009 om machtiging tot verblijf door de gemachtigde van de staatssecretaris onontvankelijk verklaard. Deze beslissing wordt op 11 december 2010 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…) In Hinweis auf den Antrag auf eine Aufenthaltserlaubnis, der am 16.03.2009 von

(…)

geschickt wurde in Ausführung von Artikel 9bis des Gesetzes vom 15. Dezember 1980 über die Einreise ins Staatsgebiet, den Aufenthalt, die Niederlassung und das Entfernen von Ausländern eingefügt durch Artikel 4 des Gesetzes vom 15. September 2006 zur Änderung des Gesetzes vom 15. Dezember 1980, teile ich Ihnen mit, dass der Antrag unzulässig ist.

BEGRÜNDUNGEN: keine außergewöhnlichen Umstände wurden angeführt

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

De bewering dat betrokkene staatloos zou zijn kan niet weerhouden worden aangezien hij de staatloosheid moet afdwingen voor de Rechtbank van Eerste Aanleg. Bovendien geeft een erkenning als staatloze geen automatisch recht op verblijf.

De heer H. A. legde in bijlage documenten voor ter staving van zijn identiteit. Dit blijken echter geen aanvaardbare identiteitsdocumenten te zijn in de zin van punt II C1-b van de omzendbrief van 21.06.2007. Het betreft hier originele (en vertaalde) akten van verborgen registratie van het ministerie van binnenlandse zaken, burgerlijke zaken in de Hasaka provincie. Tevens werd ook een huurovereenkomst meegestuurd. Deze documenten zijn geen identiteitsdocumenten in de zin van punt II C1-b van de omzendbrief van 21.06.2007 en worden bijgevolg niet weerhouden door onze dienst.

Demzufolge bitte ich Sie, durch Mittel von der Ausstellung des Modells der Anlage 13 des KE vom 8. Oktober 1981 über die Einreise ins Staatsgebiet, den Aufenthalt, die Niederlassung und das Entfernen von Ausländern (BS vom 27. Oktober 1981), eingefügt durch den KE vom 22. November 1996 (BS vom 6. Dezember 1996), und abgeändert durch den KE vom 22. Juli 2008 (BS vom 29. August 2008), der betroffenen Person den Beschluss vom Bevollmächtigten des Asyl- und Migrationsministers zu notifizieren. Durch Mittel von diesem Beschluss bekommt die betroffene Person die Anweisung das Staatsgebiet innerhalb von einem Zeitraum von 30 (dreißig) Tagen nach der Notifizierung zu verlassen. (...)

Op 11 december 2010 wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten – Model B ter kennis gebracht. Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…) In Ausführung des Beschlusses des Beauftragten des Ministers der Migrations- und Asylpolitik (1) wird

(…), angewiesen, spätestens am 30. Tag nach Notifizierung dieser Anweisung : 11 Jan 2010 (Datum angeben)

das Staatsgebiet Belgiens und das Staatsgebiet folgender Staaten zu verlassen, außer wenn er im Besitz der für den Aufenthalt benötigten Unterlagen ist: Dänemark, Deutschland, Estland, Finnland, Frankreich, Griechenland, , Island, Italien, Lettland, Litauen, Luxemburg, Malta, die Niederlande, Norwegen, Österreich, Polen, Portugal, Schweden, Schweiz, Slowenien, Slowakei, Spanien, Tschechien und Ungarn. (2)

BEGRÜNDUNG DES BESCHLUSSES:

*Hält sich im Königreich nach der im Artikel 6 festgelegten Frist auf oder kann nicht beweisen, dass die Frist nicht überschritten wurde (Gesetz vom 15.12.1980 Artikel 7, Absatz 1, 2).
Durch Mittel von einer Entscheidung zur Weigerung des Aufenthaltes durch die Generaldirektion des Ausländeramtes am 05.01.2005 darf die betroffene Person sich hier nicht aufhalten.
Der betroffenen Person ist bereits eine Anweisung das Staatsgebiet zu verlassen notifiziert worden am 05.01.2005. Er hat diese Anweisung jedoch nicht ausgeführt und hält sich immer noch illegal im Land auf.
(...)”*

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij vraagt in haar verzoekschrift de tegenpartij tot de kosten van het geding te veroordelen.

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen gerechtskosten kan opleggen en derhalve evenmin de verwerende partij tot de kosten van het geding veroordelen. Het verzoek van de verzoekende partij daartoe wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het beginsel van behoorlijk bestuur en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Ter adstruering van het enig middel zet de verzoekende partij in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“Der Antrag des Antragstellers wird für unzulässig erklärt, da er laut Ausländeramt nicht über die in Art. 9bis des Gesetzes vom 15.12.1980 vorgesehenen Identitätsdokumente verfügen würde.

Art. 9bis sieht jedoch eine Befreiung von dieser Verpflichtung vor, wenn der Antragsteller sich in der Unmöglichkeit befindet, Identitätsdokumente (namentlich Reisepass oder Ausweis) beizubringen.

Der Antragsteller hat seine kurdische Herkunft geltend gemacht und darauf hingewiesen, dass er aufgrund dieser ethnischen Herkunft seitens der syrischen Behörden nicht als Landsmann anerkannt wird und sich daher in der Unmöglichkeit befindet, einen syrischen Ausweis zu erhalten.

Offenbar hat es jedoch kürzlich in Syrien eine Gesetzesänderung gegeben und der Antragsteller wird sich bemühen, weitere Dokumente nachzureichen.

Unabhängig davon hätte das Ausländeramt den Antrag nicht einfach als unzulässig erklären können.

Darüber hinaus verweist der Antragsteller darauf, dass zum Zeitpunkt der Entscheidungen, nämlich am 30.11.2009, die Anweisungen der Regierung vom 19.07.2009 bezüglich der Regularisierungsprozedur bekannt und nach in Kraft waren.

Der Antragsteller, der seinen Asylantrag am 24.11.2004 in Belgien gestellt hat, befand sich somit zum Zeitpunkt der Entscheidung seit fünf Jahren in Belgien.

Die Tatsache, dass das Ausländeramt diesen Aspekt nicht berücksichtigt hat, stellt einen Verstoß gegen das Prinzip einer guten Verwaltung dar.

Der Antragsteller verweist auch auf den Entscheid des Verfassungsgerichtshofes vom 26.11.2009 (Urteil Nr. 193/2009).

Dieser Entscheid betrifft zwar Art. 9ter des Ausländergesetzes, jedoch kann man diesen Entscheid so interpretieren, dass die Identitätsbedingung auf einer vernünftigen Ebene interpretiert werden muss.

Die Erklärungen des Antragstellers, aufgrund seines Status keine identitätsdokumenten erhalten zu können, müssen als ausreichend betrachtet werden.

Die angefochtene Entscheidung ist daher für null und nichtig zu erklären."

3.2 Daar waar de verzoekende partij de schending van "*das Prinzip einer guten Verwaltung*" aanvoert, stelt de Raad vast dat zij nagelaten heeft aan te duiden welk beginsel van behoorlijk bestuur zij precies geschonden acht. In deze mate is het enig middel dan ook niet ontvankelijk. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168 403; RvS 8 januari 2007, nr. 166 392; RvS 29 november 2006, nr.165 291). Het enig middel wordt derhalve louter met betrekking tot de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet onderzocht.

De Raad wijst erop dat de in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164 171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172 821).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf wordt besloten.

In de motivering van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de aanvraag niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9*bis*, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat de bewering dat de verzoekende partij staatloos zou zijn, niet kan weerhouden worden aangezien zij de staatloosheid moet afdwingen voor de rechtbank van eerste aanleg en dat de voorgelegde documenten ter staving van haar identiteit, met name "*akten van verborgen registratie van het ministerie van binnenlandse zaken, burgerlijke zaken in de Hasaka provincie*" en een huurovereenkomst, geen identiteitsdocumenten in de zin van punt II C 1-b van "*de omzendbrief van 21.06.2007*" zijn en bijgevolg niet weerhouden worden.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de eerste bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de eerste bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en zij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Tevens dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke

gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De Raad wijst er vervolgens op dat uit artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet blijkt dat als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland.

Artikel 9bis, § 1 van dezelfde wet bepaalt evenwel dat in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, deze machtiging tot verblijf kan worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Het tweede lid van dezelfde paragraaf bepaalt de gevallen waarin de voorwaarde betreffende het beschikken over een identiteitsdocument niet van toepassing is.

De bedoeling van voornoemd artikel 9bis is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren. Hiervan dienen onderscheiden te worden twee situaties, waarin de overlegging van een identiteitsdocument niet noodzakelijk is:

- de situatie van de asielzoeker wiens asielaanvraag nog niet definitief werd afgewezen of wiens toelaatbaar cassatieberoep bij de Raad van State hangende is overeenkomstig artikel 20 (nieuw) van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;
- de situatie van een vreemdeling die aantoonde dat het onmogelijk is om het vereiste document in België te verwerven (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 33)

Uit de samenlezing van de voornoemde bepalingen volgt dat de verblijfsmachtiging enkel in het Rijk kan worden aangevraagd indien voldaan is aan de beide navolgende cumulatieve ontvankelijkheidsvoorwaarden:

- 1° er zijn buitengewone omstandigheden aanwezig om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen;
- 2° de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument of toont aan dat hij zich bevindt in één van de gevallen waarin deze voorwaarde niet van toepassing is.

De bewijslast voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een verblijfsdocument dan wel van het feit dat hij zich in één van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager.

Uit voormelde bepaling volgt aldus dat de vreemdeling over een identiteitsdocument dient te beschikken om een aanvraag tot machtiging tot verblijf te kunnen doen bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft en dat dit een ontvankelijkheidsvoorwaarde is.

De verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift dat zij zich heeft beroepen op haar Koerdische afkomst en erop gewezen heeft dat zij op grond van deze etnische afkomst door de Syrische instanties niet als onderdaan erkend wordt en zich daarom in de onmogelijkheid bevindt een Syrische identiteitskaart te bekomen. Zij voert verder aan dat zich in Syrië blijkbaar onlangs een wetswijziging heeft voorgedaan en zij zich zal inspannen om verdere documenten in te dienen.

Voorafgaandelijk stelt de Raad vast dat zowel uit de eerste bestreden beslissing als uit het verzoekschrift blijkt dat de eerste bestreden beslissing het antwoord is op de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 12 maart 2009. In het administratief dossier bevindt zich een latere aanvraag van 24 september 2009, maar in deze aanvraag wordt niet aangegeven dat het een actualisering van voornoemde aanvraag van 12 maart 2009 zou betreffen en dit wordt ook niet beweerd door de verzoekende partij in haar verzoekschrift. Zodoende kan ervan uitgegaan worden dat op de latere aanvraag van 24 september 2009 in een afzonderlijke beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris zal worden geantwoord, voor zover zulke

beslissing nog niet is tussengekomen, en dat de *in casu* relevante aanvraag de voornoemde aanvraag van 12 maart 2009 is.

De Raad wijst erop dat in voornoemde aanvraag van 12 maart 2009 nergens wordt aangegeven welk document de verzoekende partij voorlegt als identiteitsdocument en eveneens geenszins wordt uiteengezet waarom zij zich in een situatie zou bevinden waarin zij vrijgesteld is van het voorleggen van een identiteitsdocument. Zij stelt in haar aanhef slechts dat zij een staatloze van Syrische origine is en voegt een document van het "*Ministerie van binnenlandse zaken, Burgerlijke zaken in Hasaka provincie*" bij dat in de Nederlandse vertaling een "*Introduceer akte van verborgen registratie*" wordt genoemd, waarin de burgemeester van de wijk verklaart dat hij de verzoekende partij persoonlijk kent en dat de foto en de gegevens die op "*deze bewijs*" staan, correct zijn en hij verantwoordelijk is, als iets incorrect is en ook twee getuigen verklaren dat de foto en de gegevens van de verzoekende partij correct zijn. Daarnaast werden ook een document in het Arabisch waarop bovenaan "*arrestatiebevel*" geschreven staat en een huurcontract voorgelegd. De aanvullende stukken die de verzoekende partij op 18 maart 2008 naar de gemachtigde van de staatssecretaris stuurt, betreffen opnieuw de voornoemde "*Introduceer akte van verborgen registratie*", in Arabisch origineel en Nederlandse vertaling. Nergens in de aanvraag wordt in enige mate verwezen naar de Koerdische afkomst van de verzoekende partij.

De Raad stelt vervolgens vast dat in de eerste bestreden beslissing geoordeeld wordt dat voornoemde aanvraag om machtiging tot verblijf van 15 december 2009 niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkenen vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9*bis*, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat de bewering dat de verzoekende partij staatloos zou zijn, niet kan weerhouden worden aangezien zij de staatloosheid moet afdwingen voor de rechtbank van eerste aanleg en dat de voorgelegde documenten ter staving van haar identiteit, met name "*akten van verborgen registratie van het ministerie van binnenlandse zaken, burgerlijke zaken in de Hasaka provincie*" en een huurovereenkomst, geen identiteitsdocumenten in de zin van punt II C 1-b van "*de omzendbrief van 21.06.2007*" zijn en bijgevolg niet weerhouden worden.

De Raad wijst erop dat in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet nader wordt toegelicht wat onder "identiteitsdocument" dient begrepen te worden, maar dat de "Omsendbrief betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen tengevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006" van 21 juni 2007 in punt II.C.b) aangeeft welke identiteitsdocumenten in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet aanvaard worden: "(i)n dit verband kunnen enkel een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of een nationale identiteitskaart aanvaard worden".

In de mate dat de voorgelegde "*Introduceer akte van verborgen registratie*" bedoeld was als identiteitsdocument, dient te worden vastgesteld dat deze akte noch een internationaal erkend paspoort noch een gelijkgestelde reistitel noch een nationale identiteitskaart is en derhalve geen identiteitsdocument in de zin van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet. Hetzelfde geldt voor het voorgelegde huurcontract. De Raad wijst er bovendien op dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift dit onderdeel van de motivering van de eerste bestreden beslissing niet betwist.

De Raad wijst er verder op dat in de eerste bestreden beslissing, zelfs al beriep de verzoekende partij zich in haar aanvraag om machtiging tot verblijf van 12 maart 2009 niet op de vrijstelling van het voorleggen van een identiteitsdocument overeenkomstig artikel 9*bis*, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, toch ingegaan wordt op de loutere vermelding van de verzoekende partij dat zij staatloos is. In dit kader wordt gesteld dat deze bewering niet kan weerhouden worden, aangezien staatloosheid moet worden afgedwongen voor de rechtbank van eerste aanleg en een erkenning als staatloze bovendien geen automatisch recht op verblijf geeft. De Raad stelt vast dat noch uit het administratief dossier noch uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij door de rechtbank van eerste aanleg is erkend als staatloze en dat daarenboven ook dit onderdeel van de motivering van de eerste bestreden beslissing door de verzoekende partij niet betwist wordt.

Daar waar de verzoekende partij aangeeft dat zij zich zal inspannen verdere documenten in te dienen, wijst de Raad erop dat de gemachtigde van de staatssecretaris met deze eventuele documenten sowieso geen rekening kan houden, daar zij na het nemen van de eerste bestreden beslissing zullen ter kennis gebracht worden.

Daar waar de verzoekende partij stelt dat onafhankelijk “*davon*”, waarbij de Raad aanneemt dat de verzoekende partij verwijst naar hetgeen zij met betrekking tot haar afkomst en de onmogelijkheid om een identiteitsdocument te bekomen heeft uiteengezet, de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag niet simpelweg onontvankelijk had kunnen verklaren, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij nalaat deze bewering in enige mate te staven.

Daar waar de verzoekende partij verwijst naar de “*Anweisungen der Regierung vom 19.07.2009 bezüglich der Regularisierungsprozedur*”, waarbij de Raad aanneemt dat zij hiermee de “*Instructie m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9,3 en het artikel 9bis van de vreemdelingenwet*” van 19 juli 2009 (hierna: de instructie van 19 juli 2009) bedoelt, dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij zich hierop beroept in het kader van de door haar aangevoerde schending van “*das Prinzip einer guten Verwaltung*”. Hoger is echter reeds vastgesteld dat dit onderdeel van het enig middel onontvankelijk is. Ten overvloede wijst de Raad erop dat de verzoekende partij zich in de hogervermelde nieuwe aanvraag van 24 september 2009 uitdrukkelijk op de instructie van 19 juli 2009 beroept, maar wordt nogmaals benadrukt dat de eerste bestreden beslissing een antwoord is op vernoemde aanvraag van 12 maart 2009 en niet op de latere aanvraag van 24 september 2009. Bovendien betreft de eerste bestreden beslissing de ontvankelijkheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf, terwijl de instructie van 19 juli 2009 de gegrondheid van zulke aanvragen betreft.

Daar waar de verzoekende partij verwijst naar arrest nr. 193/2009 van het Grondwettelijk Hof, stelt de Raad vast dat zij nalaat uiteen te zetten hoe dit arrest een situatie betreft die vergelijkbaar is met de hare en dat zij derhalve niet aantoonbaar hoe dit arrest ter zake dienend is. Daar waar zij in dit kader nog aanvoert dat haar verklaringen dat zij op grond van haar statuut geen identiteitsdocumenten kan bekomen als voldoende moeten aanzien worden, wijst de Raad erop dat zij nalaat uiteen te zetten waarom dit het geval zou moeten zijn en dat zulke verklaringen bovendien hoedanook nergens in haar aanvraag om machtiging tot verblijf voorkomen.

Gelet op het voorgaande maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de door hem genomen vaststellingen is gekomen. Het feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de staatssecretaris volstaat niet om de motieven te weerleggen. Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris is ingegaan op de verschillende elementen in de aanvraag om machtiging tot verblijf die als betrekking hebbend op de identiteit van de verzoekende partij konden worden beschouwd. Uit wat voorafgaat, blijkt dat de conclusie dat de aanvraag onontvankelijk is, gezien niet voldaan is aan de identiteitsvoorwaarde, niet kennelijk onredelijk noch onjuist is. De eerste bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt derhalve niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is, in de mate dat het onontvankelijk is, ongegrond.

Met betrekking tot de tweede bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten, stelt de Raad vast dat dit bevel is genomen in uitvoering van de eerste bestreden beslissing, zoals ook uitdrukkelijk uit de eerste en in enige mate uit de tweede bestreden beslissing blijkt, en dat de verzoekende partij ten aanzien van de tweede bestreden beslissing geen specifieke middelen aanvoert, zodat het beroep tegen de tweede bestreden beslissing, samen met het beroep tegen de eerste bestreden beslissing, wordt verworpen.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen december tweeduizend en tien door:

mevr. Ch. BAMPS,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

Ch. BAMPS